

TÉMA 6: ROZŠIROVANIE RODINY

Prehľad témy

Keď sa stávame kresťanmi, stávame sa „novými ľuďmi“ s novou identitou, novým systémom hodnôt a presvedčení, s novými zodpovednosťami a s úplne novým spôsobom života. Navyše, stávame sa „obyvateľmi neba“ a pritom žijeme v tej istej kultúre, z ktorej nás Boh zachránil – v kultúre, ktorá často odporuje hodnotám a spôsobu života, ktorý sme si teraz osvojili. Biblia nazýva kresťanov „cudzincami“ – obyvateľmi neba, ktorí bývajú na zemi. V akom vzťahu s našou kultúrou máme byť ako kresťania? Aká je úloha cirkvi v tejto interakcii?

Táto téma:

- Preskúma správny vzťah cirkvi k našej kultúre.
- Preskúma, ako môžeme ovplyvniť našu kultúru a tiež to, ako sme ňou my ovplyvňovaní.
- Poskytne pohľad, ako máme žiť ako soľ a svetlo vo svete.
- Zhodnotí naše vzťahmi s nekresťanmi.

Pochopenie témy

Ako máme ako kresťania žiť zbožné životy v bezbožnej kultúre? Aká je úloha cirkvi v našej kultúre? Ako sa Boh pozerá na našu účasť na „sekulárnych“ činnostiach? Ako máme v bezbožnej kultúre vychovávať svoje deti k láske voči Bohu? Čo pre nás znamená byť soľou a svetlom vo svete?

Výroky

(Výroky sú úryvky a citáty, ktoré vás majú priviesť k uvažovaniu o téme. Môžu a nemusia odrážať biblickú múdrosť.)

„Kresťania majú byť oddelení od sveta.“

„Kresťania majú byť súčasťou kultúry, aby svietili ako svetlo v temnote.“

„Písmo učí, že sa máme vyhýbať dvom nebezpečenstvám – separatizmu a svetskosti – a dejiny cirkvi nás učia, ako ľahko obom podliehame.“

–Michael Horton

„Tento svet nie je môj domov – len ním prechádzam.“

„Cirkev by mala byť v prvej línii politickej arény a chrániť naše náboženské práva a propagovať zbožné hodnoty.“

„Cirkev by sa mala zamerať na evanjelium, meniť ľudí jedného po druhom, zvnútra von.“

„Chcem celým životom slúžiť Bohu. Tak som sa rozhodol ukončiť svoje sekulárne zamestnanie a stať sa kresťanským služobníkom na plný úväzok.“

Príklady zo života

Richard

Nemecký študent Richard práve prišiel do Spojených štátov na krátku návštevu. Je kresťan a rád zisťuje o americkej kultúre všetko, čo sa dá. Obzvlášť ho fascinuje americké kresťanstvo. Čuduje sa, prečo existuje tak veľa „kresťanských“ vecí – kresťanské umenie, hudba, nálepky na nárazníky, ceruzky, školy, rádiové a televízne stanice, romány, telefónne zoznamy, tričká, náramky atď. Bol ohromený, keď zistil, že v našej krajine sú obchody, ktoré nepredávajú nič okrem kresťanských kníh a tovaru. V Nemecku nič také nie je. Hoci sa niektoré kresťanské veci v Spojených štátoch Richardovi páčia, niektoré kresťanské zvyky mu nedávajú zmysel. „Prečo je kresťanstvo v Amerike tak veľmi komerčné? Je to naozaj nevyhnutné? A je to vôbec dobré?“

Ako by ste odpovedali?

Kresťanský zbor Nádej

Hope Christian Church bol počas svojej štyridsaťročnej histórie vždy verný evanjeliu. Veľmi úspešne oslovovali ľudí pre Krista, ale teraz začínajú čeliť veľkým ohrozeniam svojej jednoty.

S tým, ako sa americká kultúra a politické pomery stávali viac protikresťanské, zbor sa postupne rozdelil v otázke, aký vzťah majú mať kresťania k ostatným ľuďom vo svojej kultúre. Niektorí sú presvedčení, že by sme mali byť politicky aktívni a vo vláde obhajovať naše kresťanské hodnoty. Iní sú presvedčení, že by sme sa mali sústrediť len na šírenie evanjelia a meniť ľudí zvnútra von. Niektorí sú presvedčení, že všetci kresťania by mali učiť svoje deti doma, aby ich ochránili od škodlivých myšlienok, ktoré sa učia v štátnych školách. Iní si myslia, že kresťania by mali posielat svoje deti do štátnych škôl, aby sa naučili, čo znamená byť soľou a svetlom uprostred bezbožnej kultúry a aby konfrontovali nekresťanské deti s evanjeliom. Niektorí sú presvedčení, že kresťania by mali počúvať a sledovať v médiách len kresťanské programy, zatiaľ čo iní pre zábavu a informácie preferujú sekulárne zdroje.

Kazateľ je vážne znepokojený ohrozením jednoty pre tieto protikladné pohľady a nechce, aby sa zbor pre takéto záležitosti ďalej delil. Chce dať svojmu zhromaždeniu zbožný pohľad na úlohu zboru v dnešnej kultúre.

Čo o tom všetkom hovorí Biblia? Kde v Biblii nájde pohľad na tieto záležitosti?

Aká hlavná otázka alebo téma tu stojí pred nami?

Štúdium Písma

Naše životy ako kresťanov sú paradoxné. Boli sme Bohom vyhlásení za bezúhonných, a predsa stále hrešíme. Boli sme „vytrhnutí z moci tmy a prenesení do kráľovstva jeho milovaného Syna“ (Kolosanom 1:13), a predsa stále žijeme v tom istom zlom svete. Sme občanmi neba (Filipanom 3:20), a pritom prebývame na zemi a slúžime ako Kristovi poslovia (2Korintňanom 5:20). Máme pokyn byť zbožnými a usilovať sa o svätosť, ale žijeme v prostredí, ktoré propaguje bezbožnosť a svätosť nenávidí. Ako sa majú kresťania s týmito paradoxmi vyrovnáť a ako máme žiť ako kresťania v bezbožnej kultúre? Nasledujúce oddiely sa týkajú týchto otázok.

Poznámka: Pri čítaní vybratých oddielov zistíte, že Biblia hovorí o „svete“ vo viacerých odlišných významoch: zem a jej obyvatelia, svet ľudí a satanský svetský systém so svojimi protibožskými hodnotami a filozofiou. Zistíme, že v jednom zmysle máme svet milovať, ale v inom nie.

1 Petrov 2:11-17

Milovaní, povzbudzujem vás ako cudzincov a pútnikov, aby ste sa zdržiavali telesných žiadostí, ktoré bojujú proti duši. 12 Vaše správanie medzi pohanmi nech je vzorné, aby tí, čo vás teraz osočujú ako zločincov, videli vaše dobré skutky a v deň navštívenia za to oslavovali Boha.

13 S ohľadom na Pána sa podriadte každému ľudskému zriadeniu, či už kráľovi ako najvyššiemu vládcom, 14 alebo vládarom, ktorých posielajú trestať tých, čo robia zle, a chváliť tých, čo konajú dobro. 15 Veď Božia vôľa je, aby ste konaním dobra umlčali nevedomosť nerozumných ľudí. 16 Ste slobodní, no nie ako tí, ktorým sloboda slúži na zastieranie zloby, ale ako Boží služobníci. 17 Všetkých si uctite, bratov milujte, Boha sa bojte, kráľa si ctite!

Ján 15:18-21

Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa nenávidel skôr ako vás. 19 Keby ste boli zo sveta, svet by miloval, čo je jeho; keďže však nie ste zo sveta, ale ja som si vás vyvolil zo sveta, preto vás svet nenávidí. 20 Spomeňte si na slová, ktoré som vám povedal: Sluha nie je väčší ako jeho pán. Ak mňa prenasledovali, budú prenasledovať aj vás. Ak zachovávali moje slovo, budú zachovávať aj vaše. 21 No to všetko budú konať proti vám pre moje meno, pretože nepoznajú toho, čo ma poslal.

Matúš 5:13-16

Vy ste soľ zeme. Ak soľ stratí slanú chuť, čím ju osolia? Už nie je na nič súca, len ju vyhodíť, aby ľudia po nej šliapali.

14 Vy ste svetlo sveta. Mesto, ktoré leží na vrchu, sa nedá ukryť. 15 Ani lampu nezažnú a nepostavia pod mericu, ale na svietnik, aby svietila všetkým v dome. 16 Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach!

Ján 17:1, 13-19

1 Keď to Ježiš povedal, zdvihol oči k nebu a hovoril:

13 Teraz idem k tebe a toto hovorím vo svete, aby mali v sebe moju radosť, a to úplnú. 14 Dal som im tvoje slovo a svet ich nenávidel, pretože nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta. 15 Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred zlým. 16 Nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta. 17 Posväť ich v pravde; tvoje slovo je pravda! 18 Ako si ma ty poslal do sveta, tak som ich aj ja poslal do sveta. 19 A posväcujem sa pre nich, aby aj oni boli posvätení v pravde.

1 Korintánom 5:9-13

V liste som vám napísal, aby ste sa nestýkali so smilníkmi. 10 Nie však vôbec so smilníkmi tohto sveta či s lakomcami, vydieračmi a modloslužobníkmi, veď to by ste museli odísť zo sveta. 11 Chcel som vám napísať, aby ste sa nestýkali s takým, ktorý sa nazýva bratom, no pritom je smilník, lakomec, modloslužobník, rúhač, opilec alebo vydierač; s takými ani len nejedávajte!

12 Veď prečo by som mal súdiť tých, čo sú mimo nás? Nesúдите vari tých, čo sú vnútri? 13 Tých však, čo sú mimo, bude súdiť Boh.

Ján 3:16-17

Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale mal večný život. 17 Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby ho spasil.

Po prečítaní týchto oddielov napíšte všetky veci, ktoré máme robiť vo vzťahu k našej kultúre.

Teraz napíšte všetky veci, ktoré vo vzťahu k našej kultúre *nemáme* robiť.

Prejdite si ešte raz svoje zoznamy a podčiarknite položky, ktoré sú pre vás najväčšou výzvou.

S použitím rovnakých oddielov z Písma, čo myslíte, aký vzťah by mal mať zbor k okolitej kultúre? Opíšte zbor, ktorý sa k okolitej kultúre stavia so zdravou perspektívou.

Nahliadnutie do iných zdrojov

„Realita izolácie“, Jim Petersen

Piata kapitola z knihy *Living Proof*. Copyright © 1989. V origináli použité s dovolením NavPress. Všetky práva vyhradené. Pre kopírovanie volajte 1-800-366-7788. V češtine: *Evangelizace jako způsob života*, 1983

Realita izolácie

Z knihy *Living Proof*, Jim Petersen

A by ste boli bezúhonní a nevinní, Božie deti... uprostred zvrhlého a skazeného pokolenia. Uprostred neho žiarite ako hviezdy... Držte sa slova života. (Filipanom 2:15-16)

Svetlo je určené pre temné miesta

Tento motív – svetlo je určené pre temné miesta – sa vinie celou Bibliou. Myšlienka, že kresťania majú byť vo svete aktívne zapojení, v mnohých z nás vyvoláva napätie. Očividne to tak bolo v priebehu dejín Cirkvi. Už od začiatku sa kyvadlo pohybuje medzi izoláciou a kompromisom. Jeden extrém tvoria tí, ktorí sa snažia izolovať od zvyšku ľudstva. Druhý extrém sú kresťania, ktorí prijímajú správanie svojho pracovného a sociálneho prostredia do takej miery, že sa už nedajú rozoznať od zvyšku sveta.

Toto napätie nie je ľahké vyriešiť, pretože je spôsobené skutočnosťou, že Boh povoláva Cirkev naraz k dvom zdanlivo nezlučiteľným úlohám: k duchovnému vzdelávaniu zachránených a k naprávaniu nezmiernených. Ako môžeme robiť oboje?

Keď už raz máme nejakú skupinku kresťanov, máme takmer neodolateľné pokušenie odsunúť ich do nejakého bezpečného kúta a tam ich duchovne vzdelávať. Problémom je, že keď toto urobíme, ľudí natoľko vzdialíme od ich bežného okruhu známych, že ich ďalšie oslovenie je prakticky nemožné. Duchovné vzdelávanie zachránených musí prebiehať uprostred sveta, so všetkými jeho rizikami.

Tento proces izolácie je dnes taký rozšírený, že len málo kresťanov má zmysluplné vzťahy s neveriacimi. Zistilo sa, že priemerný kresťan do dvoch rokov po tom, čo sa stane kresťanom, nemá žiadnych priateľov medzi nekresťanmi. Náš kontakt so svetom je potom obmedzený na bežné známosti. Potrebujeme sa znova naučiť, ako budovať vzťahy s ľuďmi mimo našej kresťanskej sféry.

Martin Marty, profesor teológie na Univerzite v Chicagu takto opisuje izoláciu vo *Wall Street Journal* v titulnom článku z 11. júla 1980 pod názvom „Starosvetské náboženstvo: „Ak ste súčasťou evanjelikálnej subkultúry, celý váš život sa točí okolo nej... Chodíte do kostola, kupujete si náboženské knihy, sledujete náboženské programy v televízii. Ale keď nie ste súčasťou tejto subkultúry, vôbec neviete, že existuje.“

Tento článok zdôrazňuje, do akej miery sú evanjelikálni kresťania izolovaní od sveta okolo nich. Podtitulky ukazujú hlavné závery, ku ktorým reportér dospel:

Národom sa šíri vlna evanjelikálneho obrodzenia, ale skoro bez účinku

- Vyhýbajú sa hriechnemu svetu
- Výsledky sú chabé
- Obava so zapojenia do spoločnosti

Duchovné vzdelávanie zachránených musí prebiehať uprostred sveta, so všetkými jeho rizikami.

Jonathan Kauffman,

novinár z *The Journal*, píše: „Súčasný evanjelikálny obrodzenie zatiaľ nespôsobilo takmer nič, s výnimkou zvedavosti neveriacich... toto hnutie ovplyvnilo americkú spoločnosť oveľa menej ako Veľké prebudenie v polovici 18. storočia.“ Taktiež si všimá „historický sklon evanjelikálov strániť sa zapojenia do sekulárneho, hriechneho sveta.“

Moju pozornosť na odstup medzi cirkvou a svetom upriamili isté rané skúsenosti z Brazílie. Osvaldo bol prvým brazílskym študentom, ktorý sa stal kresťanom. Pozvali sme ho, nech sa k nám nasťahuje a tri roky býval s nami. Zatiaľ čo my sme ho učili všetko, čo sme vedeli o nasledovaní Boha a poslušnosti Písmu, on nás učil všetko, čo vedel o brazílskom jazyku a kultúre. Mali sme z toho vzájomný ošoh.

Ako rástla Osvaldova láska k Bohu, rástol aj náš vzťah. Rýchlo sa stal mojim verným priateľom. Keď som pozoroval tento vývoj, rozhodol som sa, že nastal čas, aby s nami začal chodiť na bohoslužby do kostola. Bolo to jeho prvé stretnutie s protestantizmom.

Všetko sa zdalo byť v poriadku. Nikdy nehovoril o svojich pocitoch, ale vždy s nami išiel. Avšak spozoroval som, že sa premáha.

Jednu nedeľu počas cesty domov som povedal: „Osvaldo, ty v skutočnosti nechodíš rád do kostola, však?“ To otvorilo dvere. Na povrch vyplávali otázky „Prečo sa vyjadrujú tak divne? Prečo spievajú takto? Prečo menia hlas, keď sa modlia?“ A tak ďalej. Jeho otázky boli veľmi úprimné, proste snažil sa to pochopiť. Ale mňa jeho otázky podráždili. Keď som sa pokúsil o odpovede, rozčúľil som sa ešte viac, lebo sa mi to príliš nedarilo.

Čas plynul, ale Osvaldove otázky ostali. Kvôli nim som sa na tie bohoslužby začal pozerat očami človeka z vonku. Musel som pripustiť, že na oboch stranách existovali takmer neprekonateľné prekážky pre porozumenie. Nový človek zvonku by sa tam nikdy necítil dobre, pokiaľ by neprispôbil svoje zvyky a celý svoj spôsob života.

A zhromaždenie nebolo ochotné prijať ho medzi seba, pokiaľ nebolo zrejme, že k týmto zmenám došlo.

Niekedy je nový kresťan schopný prijať tento proces a podvoliť sa zmenám. Nie je ťažké nájsť vhodné príklady. Ale aj úspešné zmeny tohto typu sú pochybnými víťazstvami, pretože k nim často dochádza za cenu

prerušenia kontaktov medzi novým kresťanom a jeho bývalými priateľmi.

Ťažko sa to priznáva, ale sekularizovaný človek, ktorý príde ku Kristovi, často nemá kam ísť. Medzi ním a mnohými z našich zborov existuje kilometre široká kultúrna priepasť. A v ešte väčšej to platí o neoslovených ľuďoch zo sveta, ktorí žijú v úplne inej kultúre.

Očividne nie som jediný, kto dospel k tomuto záveru. V knihe *Nech svet počuje jeho hlas* sa Ralph Winter pýta: „Sme my v Amerike... pripravení na to, že väčšina nekresťanov, ktorých získame pre Krista (dokonca i v našej krajine), nezapadne ľahko do zborov v dnešnej podobe?“¹

Pre túto priepasť medzi cirkvou a svetom existuje niekoľko dôvodov. Bolo by zbytočné menovať tu všetky. Niektoré dôvody sú pozitívne, iné negatívne. Pre nás je však

najdôležitejšia skutočnosť, že Ježiš Kristus poslal svoju Cirkev do sveta, a preto si nesmieme dovoliť stratiť kontakt s tými, ktorí žijú vo svete.

Keď Ježiš pred svojou smrťou hovoril svojmu Otcovi aké nádeje vkladá do cirkvi, povedal: „Už viac nie som vo svete, ale oni sú vo svete... nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta. Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred zlým... Ako si ma ty poslal do sveta, tak som ich aj ja poslal do sveta“ (Ján 17:11, 14-15, 18).

Sme tu predovšetkým v záujme tohto sveta, nie len v našom vlastnom záujme.

Ale už keď Ježiš vyjadroval svoju vôľu pre nás, rozpoznal dilemu, ktorú na nás naložil: byť vo svete ale nie zo sveta. Ako môže kresťan poslúchnuť povolanie „vyjsť spomedzi nich a oddeliť sa“ (2Korintanom 6:17) a zároveň „byť poslaný do sveta“ (Ján 17:18)?

Vzťah kresťana k svetu bol predmetom napätia počas dejín cirkvi. V priebehu storočí, počas ktorých sa snažime nájsť rovnováhu medzi týmito dvoma zdanlivo protichodnými prikázaniaми, sa pohybujeme z jedného extrému do druhého – z pustovníckej izolácie k pripodobňovaniu sa svetu. Ale obidva extrém

pôsobia proti Božiemu zámeru.

Pripodobňovanie sa svetu zatemňuje Božiu slávu. Izolovanosťou stráca kresťanský príklad svoj účinok. Hodnota súladu našej viery a našich životov pre svet sa stratí, ak sa z oddelenia stane izolácia. „Ani lampu nezažnú a nepostavia pod nádobu“ (Matúš 5:15).

Sklon k izolácii je pochopiteľný

Svet je nebezpečné miesto! „Buďte triezvi, bdejte!...Váš protivník... obchádza... a hľadá, koho by zožral“ (1Petrov 5:8).

Schopnosť žiť bok po boku s nekresťanmi je obmedzená. „...aké spoločenstvo má svetlo s tmou?... aký podiel má veriaci s neveriacim? ...sme predsa chrám živého Boha... Preto vyjdite spomedzi nich a oddelte sa“ (2Korintanom 6:14-17).

Isté činnosti sa pre nás stanú nesprávnymi. „Dost' dlho ste už robili to, čo sa páči pohanom...Zaráža ich, že sa s nimi nevrháte do toho istého prúdu neviazanosti“ (1 Petrov 4:3-4).

Hodnota zhody našej viery a našich životov pre svet sa stratí, keď sa z oddelenia stane izolácia.

¹ Ralph Winter, „The Highest Priority: Cross-Cultural Evangelism,“ in *Let the Earth Hear His Voice* (Minneapolis: World Wide Publications, 1975), strana 221.

Keď to všetko vezmeme do úvahy, zdá sa, že rozumnou vecou je ústup do „bezpečnej vzdialenosti.“ Otázkou je, aký odstup tvorí bezpečnú vzdialenosť?

Pred pár rokmi som bol na prednáške, kde rečník povedal „Keď kresťan prejaví svoje postoje, núti svojich nekresťanských priateľov vybrať si. Buď budú vtiahnutí do kresťanského života, alebo sa stiahnu. Siahnuť sa tiež znamená stratu priateľstva. V dôsledku toho sa stane to, že dozrievajúci kresťan nebude mať žiadne skutočné priateľstvo s nekresťanmi.“ Iný učiteľ povedal: „Čím sa viac a viac stávame zrelšími, tým sme vo svete menej a menej účinnými.“

Toto máme na mysli pod bezpečnou vzdialenosťou – myslíme si, že je kresťanská cnosť nemať žiadne skutočné priateľstvá s nekresťanmi? Ak áno, je to tragické, pretože takáto izolácia má ničivý dopad na danú skupinu kresťanov a tiež ničí našu komunikáciu so stranými. Kresťania, ktorí sa uzatvárajú, ktorí nezakúšajú nepretržitý príliv ľudí z ríše temnoty, sa rýchlo izolujú v rámci svojej vlastnej subkultúry. Nedostávajú aktuálnu spätnú väzbu od nových ľudí zo sveta, a preto zabúdajú, aké to tam vonku je. Vytvárajú sa čudné jazykové konvencie, vzory správania a komunikačné metódy, ktoré majú význam len pre ľudí z vnútra. A takto miestne spoločenstvo rastie len dovnútra. A taktiež sa viac a viac odcudzuje ľuďom zvonka. Nakoniec sa komunikácia s ľuďmi z ulice stane nemožnou.

Tak čo je bezpečná vzdialenosť? V Jánovi 17:17 Ježiš odpovedal na túto otázku zaujímavým spôsobom. Prosil svojho Otca (v kontexte vysielania svojich apoštolov do sveta) „aby ich „posvätil [oddělil pre posvätné účely alebo spravil svätými] v pravde; tvoje slovo je pravda.“ Podstata posvätenia nie je vecou geografie (kde sa nachádzame), ale vecou srdca (*komu* patrí).

Bezpečná vzdialenosť sa udržuje v procese neustálej premeny a obnovy našich myslí prostredníctvom pravdy Božieho slova. Toto vyžaduje čas osamote s Bohom, keď aktívne podriaďujeme svoje mysle pravde. Keď táto činnosť nie je súčasťou našich životov, alebo ak nie je účinná, nie sme pripravení na stretnutia s nekresťanmi zo sveta. V takom prípade by izolácia hádam bola najlepšia!

Vzájomný strach

Kresťan sa bojí vplyvu bezbožných. Na jednej strane je to oprávnené. „Zlé reči kazia dobré mravy“ (1Korintanom 15:33). Na druhej strane to nie je oprávnené, pretože kresťania dostali primerané prostriedky, aby žil vo svete a pritom obstál.

No či sú obavy skutočné alebo zbytočné, tvoria vážne prekážky pre zvestovanie evanjelia. Na chvíľu sa zamyslite. Akými svedkami by ste boli, keby ste v seba nemali ani štipku strachu?

Dokonca i neohrozený apoštol Pavol musel čeliť strachu. Kresťanom v Korinte povedal, že k nim prišiel „slabý, preniknutý veľkým strachom a chvením“ (1Korintanom 2:3). Efezanov požiadal o modlitbu, „aby smelo zvestoval tajomstvo evanjelia“ (Efezanom 6:19). Pavlove obavy pramenili z minulých skúseností s loďami, väzeniami a kameňmi. Naše obavy pramenia

z abstraktnejších nebezpečenstiev, ale nie sú o nič menej opodstatnené.

Je taktiež pravdou, že nekresťania sa boja kresťanov a tento strach je predvídateľný. „Lebo sme Kristovou vôňou, príjemnou Bohu uprostred tých, čo získavajú spásu aj medzi tými, čo hynú; jedným vôňou smrti na

smrť, druhým vôňou života na život“ (2Korintanom 2:15-16). Prítomnosť kresťanov je pripomenutím Božieho prichádzajúceho súdu; niektoré z obáv nekresťanov sú reálne, niektoré bezdôvodné.

V nekresťanoch vzbudzujeme obavy sčasti preto, lebo im pripomínáme skutočnosti, o ktorých radšej nepremýšľajú: hriech, smrť a súd. Ale časť ich obáv je spôsobená výčitkami, ktoré z nás vyžarujú. Toto nie je nutné, pretože nie sme ich sudcovia.

Prekonať obavy nekresťanov

Kresťania majú sklony posudzovať nekresťanov podľa príležitostného zoznamu prijateľného a neprijateľného správania. Tento zoznam je zmesou jasne definovaných príkazov z Božieho slova, napríklad „nezosmilniš“ a relatívnych cností, ktoré pochádzajú z našich tradícií, napríklad úplná abstinencia od alkoholu.

Nekresťan zachytí, že je posudzovaný. Niekedy sa dokonca ospravedlňuje za svoje

Bezpečná vzdialenosť sa udržuje, keď sme neustále premieňaní obnovovaním našich myslí prostredníctvom pravdy Božieho slova.

zlé návyky, čím prejavuje, že sa cíti v rukách niekoho, kto ho chce naprávať. Tam, kde je takéto posudzovanie, je komunikácia beznádejná.

Ale ako sa tomu máme vyhnúť? Aký vzťah máme mať s človekom, ktorý svojimi hriechmi ničí seba aj ľudí okolo seba? Máme zavrieť oči, keď sme s niekým, kto týra svoju rodinu neverou? Môžeme skryť odmietanie, ktoré k nemu cítíme? Aké je riešenie?

Pozrite sa na Ježiša. Ježišovi sa podarilo prijať najhorších z nás. Ako? Tak, že bol realista. Poznal ľudskú schopnosť konať zlo, takže to bolo všetko, čo od ľudí očakával. Taktiež vedel, že ľudské činy sú iba príznaky niečoho hlbšieho a odpornejšieho: vzbury voči Bohu. Je to vzbura, nie nevedomosť, ktorá oddeľuje človeka od Boha. A táto vzbura je zdrojom všetkých ľudských problémov. Ježiš nevenoval veľa času liečeniu príznakov, zameral sa na liečbu samotnej nemoci.

Táto schopnosť vidieť pod povrchovými príznakom skutočnú potrebu je kľúčom k vytvoreniu úprimných vzťahov s nekresťanmi. Nemusíme súhlasiť s ich správaním, a pritom ich akceptovať a milovať.

Mám priateľa, ktorý v dobe, keď som ho spoznal, žil v takzvanej antikultúre.

Pracoval veľmi málo a bral drogy. Nebol zosobašený s dievčaťom, s ktorým žil. Začali sme spolu študovať Bibliu, ale keďže som mal málo času, pozval som ho, aby sa pridala k študijnej skupinke s niekoľkými ďalšími. Títo boli tiež na ceste ku Kristovi, ale ich život bol vyrovnanjší a niektorí boli filozofickejšie založení ako môj priateľ. Preto mnoho z toho, o čom sa rozprávalo, bolo pre môjho priateľa nepochopiteľné.

Nakoniec počas jedného študijného stretnutia vybuchol: „Neviete, odkiaľ som! To, čo sa tu deje, ma neoslovuje!“

Súhlasil som s ním. Ale nepochopil som ho. Namiesto odpovede ma vyzval, aby som navštívil jeho svet. Dohodli sme sa, že budúci týždeň spolu strávime jeden večer na mieste, kde sa stretávali jeho priatelia. Čakala ma tvrdá lekcia!

Prišli sme ako prví. Miestnosť sa postupne zaplnila. Každý jednotliviec bol lekciami sám o sebe. Nakoniec vstúpil vodca. Bol starostlivo neupravený, mal veľmi dlhé vlasy a bradu a chýbali mu predné zuby. Keď si sadal, oznámil: „Dnes som skončil v práci.“

Podľa reakcie ostatných som usúdil, že práve vykonal najprestížnejší čin v rámci ich skupiny: opustil zamestnanie. Znamenalo to, že bude voľný, nebude obmedzovaný záväzkami a platenie účtov ponechá na spoločnosť.

Z jeho príbehu som sa postupne dozvedel, ako si vo svojej skupine získal vedúce postavenie. Ako vysokoškolač sa dal na vojenskú dráhu. Z ničoho nič však opustil manželku aj prácu v Pentagone, aby sa venoval svojim rozmarom. Predával drogy, aby si zachoval úbohé živobytie. Všetko, čo vlastnil, bola čierna dodávka, pár lyží a dva veľké psy. Bol to životný štýl, ktorý sa vyhýbal akémukoľvek hlbšiemu uvažovaniu; ktorý umožňoval správať sa tak, ako sa mu práve zachcelo.

Poučený týmto zážitkom som vyradil svojho priateľa z biblickej študijnej skupinky a vrátili sme sa k štúdiu Biblie v jeho byte. Jeho priatelia, ktorí vedeli, čo sa deje, sa

zvykli zastaviť. Občas si vzali jeho Bibliu a sami si z nej čítali. Jeho priateľku to začalo zaujímať, sedela pri nás a neušlo jej ani slovo!

Ale čo s ich hriechom? Po tom, čo prišli ku Kristovi, sme začali odstraňovať príznaky hriechu. Najprv sme riešili jeho nedostatočný záväzok

Schopnosť vidieť pod povrchovým príznakom skutočnú potrebu je kľúčom k vytvoreniu úprimných vzťahov s nekresťanmi.

voči priateľke.

Božie zákony sú našťastie rozumné. Nie sú nezmyselné a náhodné. Verím, že ak by niekto mal všetku múdrosť a mal vytvoriť pravidlá, aby zaistil prežitie spoločnosti a systém hodnôt, pri ktorom by prosperovala, riešením by bolo desať Božích prikázaní.

To, čo Biblia hovorí o smilstve a manželstve, nie je nerozumné. Preto som jedného dňa, keď sme s mojím priateľom boli spolu, nenúteno opísal, ako som vnímal vzťah ich dvoch – naozaj mali jeden druhého radi, ani jeden z nich nechcel stratiť toho druhého, ale obaja vedeli, že voči sebe nemajú žiadne záväzky. A preto predstierali harmóniu, ktorú v skutočnosti necítili.

Potom som vyslovil predpoveď o budúcnosti ich vzťahu. Povedal som mu, že nakoniec sa vzťah stane len fraškou, keď si budú navzájom predstierať láskavé správanie. Preto bol ich vzťah odsúdený na rozpad pri prvej vážnej kríze. A keď nastane rozchod, pôjdu opačnými smermi, obaja veľmi zranení. Potom som pokračoval

a vysvetli, ako Boh chce, aby muž a žena boli nerozlučiteľne spojení (Matúš 19:6). Je to tak preto, že ak má akýkoľvek ľudský vzťah pretrvať, musí byť založený na vzájomnom záväzku. Môj priateľ nepovedal ani slovo ale o dva týždne sme dostali svadobné oznámenie. Dnes chodia s Kristom.

Musíme prijať nekresťanov takých, akí sú, sústrediť sa na liečbu hlavného neuhu, a *potom* im pomôcť dostať sa z vecí, ktoré ich ničia. Keď toto poradie otočíme, stávame sa reformátormi namiesto toho, aby sme ponúkali skutočné uzdravenie.

Vyrovnať sa s vlastným strachom

Sme na ťahu. Ak máme prelomiť patovú situáciu izolácie, je to očividne na nás. Ježiš nám dal jednoduché pokyny, čo máme robiť, aby sme sa izolácii vyhli a boli svetlom, kde je najpotrebnejšie – presne v strede temnoty sveta.

V Matúšovi 5:43-48 povedal, že máme byť ako náš Otec, ktorý necháva slnko vychádzať na zlých aj dobrých. V podstate povedal: „Nemilujte len tých, ktorí aj vás milujú. To robia aj mýtnici. Nepozdravujte iba svojich

bratov. To robí každý. Buďte prvými, ktorí budú priateľskí a ktorí budú pozorovať, čo sa deje medzi ľuďmi okolo vás. To nie je veľmi ťažké, však?“

Ježiš nám pre začiatok ponúka ďalší jednoduchý a praktický krok. V Lukášovi 14:12-13 navrhuje, že keď pozývame k jedlu, nemali by sme pozývať len našich priateľov a príbuzných. Viete, ako to chodí. Dnes my ich, nabudúce oni nás. Nakoniec si budeme všetci kvit. Nikoho to nič nestojí. Namiesto toho, vraví Ježiš, pozvite chudobných, mrzákov, nevládných a slepých, ktorí sa vám nevedia odplatiť – až v deň vzkriesenia, keď budú chváliť vašu vernosť.

Inými slovami, buďte pohostinní. Kvôli evanjeliu úmyselne prerušte dennú rutinu miest a ľudí. Nevieť o účinnejšom prostredí pre evanjelizáciu ako večera doma alebo v tichej reštaurácii.

Ani to nie je veľmi ťažké, však? Musíme vyjsť do sveta, aby sme vytvorili potrebné vzťahy, vďaka ktorým sa títo ľudia stanú súčasťou našich životov.

*

Príprava vlastnej odpovede

1. Máme byť vo svete ale nie „svetskí.“ V čom je rozdiel? Opíšte „svetskosť“:

2. Opíšte zbor, ktorý mal správny postoj ku kultúre:

3. Zhodnoťte svoj vlastný život: Pôsobíte vo svojej kultúre účinne ako duchovná soľ? V ktorých oblastiach cítite po terajšom štúdiu potrebu zmeny?

4. Napíšte mená dvoch nekresťanov, ktorí sú vašimi dobrými priateľmi.

Ak neviete napísať mená dvoch, ako by ste sa mohli spriatelieť s nekresťanmi?
Aký postup by vo vašom prípade fungoval?

Diskusia o téme

1. Písmo učí, že na jednej strane sa máme vyhýbať separatizmu a na druhej svetskosti - máme byť „vo svete ale nie zo sveta.“ Videli ste nejaké zbory a/alebo jednotlivcov, ktorí prejavujú extrémnu svetskosť alebo separatizmus? Aký je vyvážený pohľad na túto záležitosť?

2. Je „sekulárny“ vždy zlý? Čo robí sekulárne dobrým alebo zlým? Čo robí niečo „kresťanským“?

3. Niektorí ľudia si robia starosti, že kresťania v Amerike sklzáli k uzatváraniu sa do geta tým, že si vytvárajú vlastnú subkultúru v rámci hlavnej kultúry. Aké výhody a nástrahy má tento sklon?

4. Štúdie ukazujú, že väčšina kresťanov počas dvoch rokov stratí svojich nekresťanských priateľov. Čo myslíte, prečo sa toto deje?
5. Čo znamená byť soľou a svetlom neveriacemu svetu okolo nás?
6. V Kolosanom sa píše: „A všetko, čo konáte slovom alebo skutkom, všetko robte v mene Pána Ježiša...“ Ako môže byť všetko, čo robíme, robené „v mene Pána“? Uveďte príklady pre ilustráciu tohto princípu.
7. Ako môžeme žiť v bezbožnej kultúre a vychovať zbožné deti, ktoré pozitívne ovplyvnia neveriacich okolo seba?
8. Ako táto téma rozšírila vaše zmýšľanie? Aké zmeny by ste chceli urobiť, aby ste boli vo svojej kultúre vyvázenejší a účinnejší ako kresťan?

Praktické činy poslušnosti

1. Ako zmenila táto diskusia vaše pôvodné porozumenie tejto téme? Svoje myšlienky zhrňte tu:
2. Ako to plánujete aplikovať (kedy, kto, kde, atď.)?
3. Vytvorte si vzťah zodpovednosti: Stanovte si ciele rastu vo viere týkajúce sa tejto témy a povedzte o nich svojej skupine a/alebo moderátorovi.

S Božou pomocou budem:

Tento študijný materiál a jeho kópie poskytuje slovenský vydavateľ užívateľom bezplatne. Jeho vydávanie však má svoje náklady. Pomôžete nám, ak ako vďačný používateľ tejto lekcie svojim príspevkom podporíte prípravu a vydanie ďalších kurzov. Ďakujeme Vám. Podrobnejšie informácie o podpore na: www.cb.sk/index.php/kniznica/zborova-kola